

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 14, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:498](#) 19-04-2022

Post-Keskin in Posbank-zaak.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:578](#) 19-04-2022

Niet-ontvankelijkheid verzet strafbeschikking.

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkheid verzet strafbeschikking.

Niet-ontvankelijkheid verzet strafbeschikking.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie een strafbeschikking is uitgevaardigd in verband met verlaten plaats ongeval, over het oordeel van het hof dat het tegen de strafbeschikking gedane verzet niet-ontvankelijk is omdat het verzet te laat is gedaan.

Het hof heeft ten aanzien van de niet-ontvankelijkheid overwogen dat verdachte een strafbeschikking heeft ontvangen van het CJIB, gedagtekend 29 december 2017, tot betaling van een geldboete van € 500. Bij brief van 11 januari 2018, gericht aan het parket Oost-Nederland in Arnhem, heeft verdachte de officier van justitie bericht dat hij op 29 december 2017 een boete heeft ontvangen en aan hem verzocht de strafbeschikking te vernietigen. Deze brief is blijkens het daarop vermelde stempel bij het parket ingekomen op 17 januari 2018. Op grond van het bepaalde in artikel 257e Sv had verdachte in dit geval binnen veertien dagen na 29 december 2017 verzet moeten doen bij het parket van de officier van justitie, waarbij de datum van ontvangst ten parkette naar het oordeel van het hof bepalend is voor de vaststelling of het verzet tijdig is gedaan. Dit staat overigens ook zo vermeld in de door verdachte ontvangen strafbeschikking. Nu verdachtes brief, inhoudende verzet, pas op 17 januari 2018 bij het parket van de officier van justitie is ingekomen, heeft verdachte te laat verzet gedaan. Dat betekent dat de politierechter verdachte niet-ontvankelijk had moeten verklaren in het verzet. Anders dan de raadsman heeft gesteld is het te laat doen van het verzet niet geheeld door het feit dat de politierechter in eerste aanleg de strafzaak inhoudelijk heeft behandeld.

De Hoge Raad haalt artikel 257e lid 1 tot en met lid 4 Sv, voor zover van belang, aan en overweegt dat de klacht allereerst op de opvatting berust dat artikel 6:9 Awb, waarin is bepaald dat bij verzending per post een bezwaar- of beroepschrift tijdig is ingediend indien het (kort gezegd) niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen, van overeenkomstige toepassing is op de procedure van verzet tegen een strafbeschikking als bedoeld in artikel 257e Sv. De Hoge Raad oordeelt dat die opvatting onjuist is omdat artikel 6:9 Awb op grond van

artikel 1:6 Awb niet van toepassing is op de opsporing en vervolging van strafbare feiten.

De Hoge Raad overweegt dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte op 29 december 2017 een strafbeschikking ontvangen heeft en dat de brief van de verdachte waarmee hij verzet wilde instellen, op 17 januari 2018 bij het parket is ingekomen. Op grond daarvan heeft het hof geoordeeld dat het verzet is gedaan buiten de hier toepasselijke in artikel 257e lid 1 Sv genoemde termijn van veertien dagen, zodat de verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard in het verzet. De Hoge Raad oordeelt dat het daarin besloten liggende oordeel dat de datum van ontvangst op het parket bepalend is voor de vaststelling of het verzet tijdig is gedaan, niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting (vgl. ECLI:NL:HR:1992:6).

J.H.J. Verbaan, april 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:578

Zaaknummer: 21/02178

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. van Beest

Wetsartikelen: 257e Sv en

RECHTSPRAAK

Post-Keskin in Posbank-zaak.

Post-Keskin in Posbank-zaak.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie medeplegen doodslag en brandstichting in 2003 is bewezen verklaard, onder meer over de motivering van de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van betrokkene als getuige.

Het hof heeft het verzoek tot het horen van de getuige bij eindarrest als volgt afgewezen.

De verdediging heeft verzocht de getuige te doen horen. Daartoe is aangevoerd dat de getuige volgens een artikel in het blad *Panorama* betrokkene ter terechtzitting van de rechtbank Gelderland te Arnhem herkende en niet ook de verdachte die daar eveneens aanwezig was. Het hof begrijpt de toelichting van de raadvrouw aldus dat een (mogelijke) verklaring van getuige dat hij de verdachte niet herkent hem ontlast. Verder dient de getuige gehoord te worden over de totstandkoming van een compositietekening van twee personen, nu het signalement van beide mannen niet overeenkomt met het uiterlijk van de verdachte.

Het hof overweegt dat de getuige in het politieonderzoek heeft verklaard dat hij twee mannen heeft gezien bij de plaats delict op de Posbank. Hij heeft van hen algemene en weinig onderscheidende signalementen gegeven. Geen van de signalementen van de beide mannen zal door het hof tot het bewijs gebezigd worden. De door een op de terechtzitting in eerste aanleg aanwezige journalist opgetekende herkenning door deze getuige van de (destijds) medeverdachte – veertien jaar na de dood van het slachtoffer op de Posbank – leidt niet tot noodzaak thans deze getuige te vragen of hij de verdachte herkent. Het hof acht verder de door de getuige opgegeven signalementen dermate vaag en soms onderling tegenstrijdig dat de beantwoording van de vraag of hij de verdachte ter terechtzitting in eerste aanleg al dan niet heeft herkend of thans na achttien jaar al dan niet herkent irrelevant is. De verdediging is door het niet horen van getuige niet in haar belangen geschaad. Vragen over de totstandkoming van een compositietekening zijn dermate vaag dat het hof daartoe gelet op de

onderbouwing geen noodzaak ziet.

De Hoge Raad overweegt dat hij in ECLI:NL:HR:2017:1015 geoordeeld heeft dat een tot de zittingsrechter gericht verzoek tot het horen van getuigen door de verdediging moet worden gemotiveerd. Deze motiveringsplicht houdt in dat de verdediging ten aanzien van iedere door haar opgegeven getuige moet toelichten waarom het horen van deze getuige van belang is voor enige in de strafzaak op grond van artikel 348 en 350 Sv te nemen beslissing. Aan dit motiveringsvereiste ligt ten grondslag dat de rechter in staat wordt gesteld de relevantie van het verzoek te beoordelen, mede in het licht van de onderzoeksbevindingen zoals deze zich op het moment van het verzoek in het dossier bevinden.

ECLI:CE:ECHR:2021:0119JUD000220516 (*Keskin/Nederland*) heeft aanleiding gegeven de eisen met betrekking tot de onderbouwing van verzoeken van de verdediging tot het oproepen en horen van getuigen bij te stellen waar het gaat om getuigen die een verklaring met een belastende strekking hebben afgelegd. In de terminologie van het EHRM betreft het dan 'prosecution witnesses' of getuigen à charge. Die bijstelling houdt – kort gezegd en voor zover hier van belang – in dat in bepaalde gevallen het belang bij het oproepen en horen van een getuige moet worden voorondersteld, zodat van de verdediging geen nadere onderbouwing van dit belang mag worden verlangd. Dat is aan de orde als het verzoek betrekking heeft op een getuige ten aanzien van wie de verdediging het ondervragingsrecht nog niet heeft kunnen uitoefenen, terwijl deze getuige al – in het vooronderzoek of anderszins – een verklaring heeft afgelegd met een belastende strekking. Het gaat dan om een verklaring die door de rechter voor het bewijs van het ten laste gelegde feit zou kunnen worden gebruikt of al is gebruikt (vgl. ECLI:NL:HR:2021:576).

De Hoge Raad overweegt dat de verdediging in deze zaak verzocht heeft om de getuige op te roepen en te horen. Aan dit verzoek is ten grondslag gelegd dat de verdediging getuige wenst te bevragen over (i) het feit dat hij volgens een artikel in het blad *Panorama* had verklaard dat hij de toenmalige medeverdachte bij de behandeling van deze zaak in eerste aanleg ter terechtzitting heeft herkend en niet een dergelijke uitlating over de verdachte heeft gedaan, en (ii) de totstandkoming van een compositietekening waaraan getuige heeft meegewerkt. Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat dit verzoek niet is gericht op het horen van een getuige over een door deze persoon afgelegde verklaring zoals die door de rechter voor het bewijs van de ten laste gelegde feiten zou kunnen worden gebruikt of al is gebruikt, waarvoor zou gelden dat geen nadere onderbouwing van het belang bij het oproepen en horen van de betreffende persoon mag worden verlangd. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel niet van een onjuiste rechtsopvatting getuigt en niet onbegrijpelijk is. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof, in navolging van de rechtbank, de bij de alarmcentrale binnengekomen melding en de verklaring van getuige over wat hij op 20 januari 2003 in het natuurgebied de Posbank

heeft waargenomen, uitsluitend voor het bewijs van de ten laste gelegde feiten heeft gebruikt voor zover de melding en de verklaring – kort gezegd – inhouden dat getuige op 20 januari 2003 langs de parkeerplaats Bloemers in het natuurgebied de Posbank fietste, daar op de grond iemand in een wit shirt met een grote rode plek op zijn rug heeft zien liggen, dat hij zag dat er twee personen liepen en dat hij via het alarmnummer 112 de politie op de hoogte heeft gesteld van zijn vermoeden dat hij getuige was van een misdrijf. Deze door het hof aan de verklaring van getuige ontleende feiten en omstandigheden, die op zichzelf geen betrekking hebben op de betrokkenheid van de verdachte bij de ten laste gelegde feiten en/of omstandigheden waarover de verdediging getuige wenst te (doen) ondervragen, zijn door de verdediging niet betwist.

J.H.J. Verbaan, april 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:498

Zaaknummer: 21/00828

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 410 Sv en 418 Sv